

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2020r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Dehmel

Protokolant: p.o. staż. Natalia Skrzypczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Stare Miasto w Poznaniu Jana Małeckiego

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2020r. na rozprawie

sprawy **R. H.**

ur. (...) w P.

syna A. i S. zd. A.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25.05.2015r., **sygn. XVII K 20/13**, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 05.11.2015r., sygn. II AKa 146/15 za:

- przestępstwo z art. 258 §1 k.k. popełnione w okresie od co najmniej marca 2011r. do dnia 17 kwietnia 2011r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 65 §1 k.k.s. i art. 91 §3 k.k.s. i art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. popełnione w okresie od dnia 24 marca 2011r. do dnia 17 kwietnia 2011r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 5 lat próby, jednocześnie na poczet kary grzywny zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 03.06.2011r. do dnia 23.12.2011r., przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny, następnie postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 11.06.2019r., sygn. VIII Ko 1212/19, utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 03.10.2019r., sygn. V Kzw 847/19 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, a postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20.04.2020r., sygn. III Ko 151/20 na poczet kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 03.06.2011r. do dnia 23.12.2011r., kara pozbawienia wolności i grzywny nie została wykonana w całości;

II. Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 22.06.2017r., **sygn. VI K 102/17** za przestępstwo z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 38 §2 pkt 1 k.k.s. popełnione w dniu 08 marca 2016r., na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 600 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda, kara pozbawienia wolności i grzywny nie została wykonana w całości;

orzeka w ten sposób, że:

1. Na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 §1, 2 i 4 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. łączy karę łączną i karę pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone wyrokami opisanymi w punktach I i II i wymierza skazanemu R. H. **karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości**

640 (sześćset czterdzieści) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 100 (sto) zł.

2. Na podstawie art. 63 §1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. XVI K 20/13 od dnia 03.06.2011r. do dnia 23.12.2011r.

3. Na podstawie art. 63 §1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w punkcie 1 kary łącznej grzywny zalicza skazanemu kwotę 40.158 zł (czterdzieści tysięcy sto pięćdziesiąt osiem złotych) uiszczoną tytułem grzywny w sprawie Sądu Rejonowego w Grójcu, sygn. VI K 102/17.

4. Na podstawie art. 576 §1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

5. Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia skazanego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kosztów sądowych w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

sędzia Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 09 grudnia 2019r. obrońca skazanego R. H. wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 22.06.2017r., sygn. VI K 102/17 i wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25.05.2015r., sygn. XVI K 20/13.

Sąd, działając z urzędu – w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. – ustalił, że R. H. skazany został następującymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25.05.2015r., sygn. XVI K 20/13, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 05.11.2015r., sygn. II AKa 146/15 za:

- przestępstwo z art. 258 §1 k.k. popełnione w okresie od co najmniej marca 2011r. do dnia 17 kwietnia 2011r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 65 §1 k.k.s. i art. 91 §3 k.k.s. i art. 54 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 §1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. popełnione w okresie od dnia 24 marca 2011r. do dnia 17 kwietnia 2011r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności połączone i wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 5 lat próby, jednocześnie na poczet kary grzywny zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 03.06.2011r. do dnia 23.12.2011r., przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny, następnie postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 11.06.2019r., sygn. VIII Ko 1212/19, utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 03.10.2019r., sygn. V Kzw 847/19 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, a postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20.04.2020r., sygn. III Ko 151/20 na poczet kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 03.06.2011r. do dnia 23.12.2011r., kara pozbawienia wolności i grzywny nie została wykonana w całości;

II. Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 22.06.2017r., sygn. VI K 102/17 za przestępstwo z art. 65 §1 k.k.s. w zw. z art. 38 §2 pkt 1 k.k.s. popełnione w dniu 08 marca 2016r., na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 600 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda, kara pozbawienia wolności i grzywny nie została wykonana w całości;

Skazany R. H., syn A. i S. zd. A., urodził się (...) w P..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów: protokołów i dokumentów znajdujących się w aktach III K 544/19, VI K 102/17, XVI K 20/13.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.05.2016r. II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345).

Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następne k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku mają zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego R. H., ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt VI K 102/17 zapadł wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można teoretycznie stosować zarówno przepisy art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 01 lipca 2015 roku, jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku.

Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie R. H.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność „łączonych” wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego.

Warunki do orzeczenia kary łącznej według przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015r. zostały określone w art. 85 k.k. i nast. k.k. Zgodnie z przepisem art. 85 k.k. karę łączną orzeka się wówczas, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała 7 sędziów SN - zasada prawna z dnia 25 lutego 2005r., sygn. I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Nadto – jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały – możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający kolejne „grupy przestępstw” pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy – czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi).

I tak, „pierwszym” chronologicznie wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego R. H. jest wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25.05.2015r., sygn. XVI K 20/13 (opisany wyżej w pkt. I). Badając natomiast datę popełnienia przez skazanego przestępstwa osądzonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 22.06.2017r., sygn. VI K 102/17 (opisany w pkt. II), stwierdzić należy, że popełniony zostały po wydaniu wyroku w sprawie XVI K 20/13.

Uwzględniając, zatem treść art. 85 i następne k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r., stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie nie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki do wydania wyroku łącznego.

Rozważyć zatem należało dopuszczalność wydania wyroku łącznego wobec skazanego R. H. na podstawie obecnie obowiązujących przepisów, regulujących podstawy orzekania kary łącznej. Przypomnieć zatem należy, że zgodnie z art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z kolei jak stanowi § 2 tego artykułu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Wobec powyższego, ustalając, że obecnie (w dacie wydania nieprawomocnego wyroku łącznego) podlega wykonaniu wobec skazanego R. H. kara łączna 2 lat pozbawienia wolności i kara 200 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda orzeczona wobec niego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25.05.2015r., sygn. XVI K 20/13 oraz kara 2 lat pozbawienia wolności i częściowo wykonana kara 600 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 22.06.2017r., sygn. VI K 102/17, możliwe było połączenie wyżej wymienionych kar pozbawienia wolności i grzywny.

Sąd uznał jednocześnie, że w odniesieniu do wskazanych wyżej, podlegających łączeniu kar, nie zachodzi negatywna przesłanka wymierzenia kary łącznej określona w art. 85 § 3 k.k. (i to także przy uwzględnieniu zmian tego przepisu od 15 kwietnia 2016r.), a co jednoznacznie wynika z analizy dat popełnienia przestępstw osądzonych w tych sprawach i danych dotyczących odbywania przez skazanego kar w poszczególnych sprawach.

Podsumowując powyższe Sąd przyjął, że in concreto dla skazanego R. H. względniejsze są przepisy o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., albowiem łączeniu podlegają kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wyrokami opisanymi w pkt. I i II.

Zatem, na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 §1, 2 i 4 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. Sąd połączył karę łączną i karę pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone wyrokami opisanymi w punktach I i II i wymierzył skazanemu R. H. karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 640 (sześćset czterdzieści) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 100 (sto) zł, pozostawiając na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. odrębnemu wykonaniu wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym.

Przechodząc do rozważań odnośnie miarkowania wymiaru kary łącznej przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd, wymierzając karę łączną, ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, że kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, że kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Zgodnie wszak z art. 85 a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przed wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.). Wyrok łączny jest wszak instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw (por. postanowienie SN z dnia 22.09.2016r., sygn. III KK 140/16, LEX nr 2142559).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną jak w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku łącznego, czyli między przestępstwami osądzonymi w sprawach o sygn. XVI K 20/13 i VI K 102/17 zauważyć należy, że przedmiot ochrony osądzonych wymienionymi wyrokami przestępstw nie jest tożsamy (przestępstwa karnoskarbowe i przestępstwo przeciwko porządkowi publicznemu), ponadto pomiędzy przestępstwami objętymi łączonymi karami osądzonymi w sprawach podlegających łączeniu, brak było bliskości czasowej (czyny popełnione od marca 2011r. do 17 kwietnia 2011r. oraz w dniu 08 marca 2016r.), co sprzeciwiało się zastosowaniu zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej, a przemawiało za zastosowaniem zasady asperacji bliżej kumulacji, co też znalazło swój wyraz w wymiarze kar łącznych, jaką Sąd orzekł wobec skazanego R. H. (zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 86 § 1 i § 4 k.k. Sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od 2 lat do 4 lat pozbawienia wolności oraz od 600 stawek dziennych grzywny do 800 stawek dziennych grzywny, gdyż granice

te zakreślała najwyższa z wymierzonych poprzednio kar, czyli kara 2 lat pozbawienia wolności i kara 600 stawek dziennych grzywny orzeczona w sprawie VI K 102/17 do sumy łączonych kar).

Wymierzając karę łączną w wyroku łącznym nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych, jednak w sytuacji, gdy według znowelizowanych przepisów art. 85 i nast. k.k. łączeniu w wyroku łącznym podlegają już poprzednio orzeczone kary łączne, a nie jednostkowe, to okoliczność ta nie pozostaje bez znaczenia przy wymiarze kolejnej kary łącznej, skoro de facto już raz (przy wymiarze kary łącznej) uwzględnione zostały związki przedmiotowe i czasowe zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami i znalazło to swój wyraz w takim, a nie innym wymiarze kar łącznych, podlegających obecnie łączeniu w ramach wyroku łącznego. Dlatego zgodnie z art. 85 a k.k. (obowiązującym od 1 lipca 2015r.), orzekając karę łączną w wyroku łącznym, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne.

W świetle powyższego, miarkując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wobec skazanego R. H., Sąd wziął pod uwagę, że w wyroku w sprawie XVI K 20/13 zastosowano wobec skazanego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, jednakże następnie zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszanej, z uwagi na popełnienie w okresie próby umyślnego przestępstwa podobnego, do przestępstwa za które R. H. został skazany. Nadto, R. H. ukrywa się przed wymiarem sprawiedliwości i w sprawie VI K 102/17 jest poszukiwany listem gończym w celu wykonania kary pozbawienia wolności. Zatem skazany nie tylko nie skorzystał z danej mu szansy odbycia kary w warunkach wolnościowych lecz w chwili obecnej w sposób jawny lekceważy prawomocne orzeczenie Sądu, a co za tym idzie nie sposób uznać, że wystarczające dla zrealizowania celów kary wobec skazanego okazałyby się zasada absorpcji przy wymiarze kar łącznych w wyroku łącznym.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne i sprawiedliwe, zastosowanie zasady asperacji – bliżej zasady kumulacji – i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzył skazanemu R. H. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 640 (sześćset czterdzieści) stawek dziennych. Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny, Sąd kierował się przepisem art. 33 §3 k.k. uznając, że dochody skazanego uzasadniają ustalenie jej w tej wysokości. Wskazać, bowiem należy, że skazany w sprawie o sygn. VI K 102/17 regularnie spłacał orzeczoną karę grzywny w systemie ratalnym w kwocie 2.000 zł miesięcznie, a zatem posiada środki pieniężne, z których reguluje należności na rzecz Skarbu Państwa.

Reasumując, zdaniem Sądu, takie ukształtowane kar łącznych, czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając kary łączne Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na ich wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. W ocenie Sądu orzeczone w tym wyroku kary łączne i związane z nimi dolegliwości nie przekraczają stopnia winy sprawcy, uwzględniają stopień szkodliwości społecznej czynów, osiągną cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowodują motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględniają potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą. Tym samym jedynie kary łączne w orzeczonym wymiarze spełnią zdaniem Sądu swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

W wyroku łącznym, Sąd na podstawie art. 63 §1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. XVI K 20/13 od dnia 03.06.2011r. do dnia 23.12.2011r., a na poczet kary łącznej grzywny zaliczył skazanemu kwotę 40.158 zł (czterdzieści tysięcy sto pięćdziesiąt osiem złotych) uiszczoną tytułem grzywny w sprawie Sądu Rejonowego w Grójcu, sygn. VI K 102/17.

Nadto, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

sędzia Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy skazanego.
3. Za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dnia 08.07.2020r.

sędzia Izabela Dehmel